

Sarkasmer till dagskrönikan /

Lundberg, Johan Fredrik,

81 A Br

LUNDBERG, J. F.
Sarkosmer tuu' dayskrönikan

Vitt. Lv.
(Bv)
o

Malin
1901

Kungl. biblioteket

0 0000 000106675

LUNDBERG J. J.

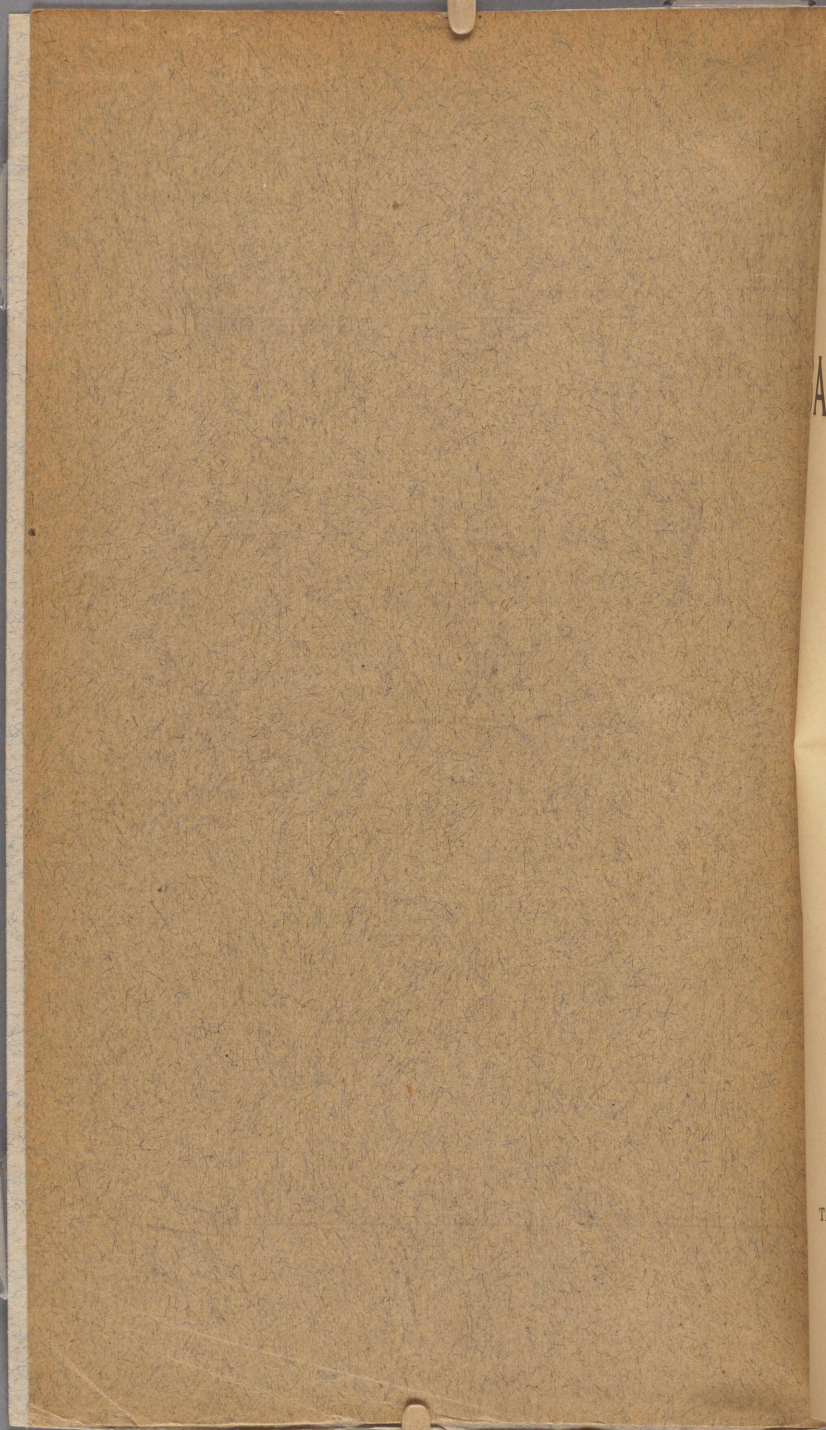
Witt. Sv.
(Br.)
0

Scarron

Sarkasmer
till
Dagskrönikan

— Pris 25 öre. —

Malmö, Tryckeriaktiebolaget Framtiden, 1901.

SARKASMER

TILL

DAGSKRÖNIKAN

AF

SCARRON.

— MALMÖ —

TRYCKERIAKTIEBOLAGET FRAMTIDEN, 1901.

SÄRKAŠMER

1877

DAGSKRÖNIKAN

STORON

Pintorpafrun.

I Östergötland, på gården Ljung,
Där bor en fru, nu ej mera ung.
Hon är en fasligt trätlysten kvinna,
Som aldrig lärt sig att sy och spinna.
Men spinna trådar det gör hon lätt
Utaf intriger på många sätt.
Jag sade nyss, att hon var en kvinna,
Och titel bär hon af friherrinna.
Hon eger dotter, men ingen son,
Och framför namnet ett litet »von».
En fasa är hon för hela trakten,
I delo är hon med ordningsmakten,
Som har med henne ett djäkligt schå
Hvar gång hon skall inför tinget stå.
Nu har hon fått i sin vridna hjärna,
Att hon sig bättre skall kunna värna
Om hon sig bygger en mur till skygd
För att försvara sin egen dygd (?).

Motivet tagits från direktören,
Den där i Arlöf — a fy för Sören!
Och fastän hon är förskräckligt snål,
Kanoner skaffas för tvänne hål,
Som skola göras i tjocka muren —
Nog blir den skyddad, den »Ljungfruburen»!
Och kommer någon i hennes våld,
Så kan man säga att han är såld,
Ack, långt förinnan han hunnit snusa,
Ja, denna kvinna, vår tids Medusa,
Hon lefva skall som Pintorpafrun,
Till dess hon väckes af domsbasun.

Ljungblommor.

Hvad tänker svenska staten på,
Som låter det altjämt få gå,
Som det går till på Ljungen?
Om friherrinnan ej vet hut,
Så bör väl packet vräkas ut,
Båd' käringen och ungen.

Hvad skall det också blifva till,
När tyskar skickas hit som sill —
En nyck af frun på Ljungen?

När sedan vi i andra hand
Dem åter skicka till sitt land,
Det tar på svenska pungen.

»Vårt land är fattigt, skall så bli»,
Så länge sådant svineri
I Sverge får florera.
Det kan ej bli på annat sätt,
Då denna högvälborna ätt,
Som tokar få regera.

Jag har försökt att räkna ut
Att lösa gätans svåra knut
Och nästan tror jag har'et.
Låt Rössel — hennes like ju —
Ta' Mecklenburgskan till sin fru —
Då tror jag fan han tar'et.

Asyl-direktörens afskedssång.

Mel.: Trubadurens dödssång.

Nu är det slut, jag kommit har ur takten
Och är nu inte mera direktör,
Man från mig också tagit har fullmakten
Och äfven mig man nu på porten kör.

Visst är det svårt att ifrån Arlöf knalla,
Där förr jag kunde hvar och en befalla,
Till hög och låg jag sade: håll din trut!
Nu får jag själf mig lära veta hut.

Mitt namn jag gjort beryktat uti Skåne
Och ingen annan med mig täfla kan,
Det ryktet spreds jag spelade en fåne,
Man ej så stor på hospitalet fann.
Jag trodde att jag hade öfvertaget,
Att jag var starkast uti det bolaget,
Att hvem som hälst blott var min fotapall,
Men ett tu tre så blef det knall och fall.

Farväl, asyl, som jag en gång har stiftat,
Jag dig uti mitt minne jämt skall ha;
Du har mitt genomusla lif förgiftat
Med ryssar och de andra »dubbelt bra».
Nu få vi lefva från hvarandra skilda
Och jag skall snart ett bättre bolag bilda.
Till tocken anstalt säger jag blott tvi!
Mitt direktörskap är förbi, förbi!

Ludde kontra Simon.

Nu åter på krigsstråt sig månde bege
Herr Rössel, med påken i näfven,
Och denna gång gäller det Simon Broomé,
Som slitet vänskapliga väfven.
Emellan dem båda har blifvit ett svalg,
Se'n Simon han rörde vid byken.
Min tanke är den: att blir det batalj,
Får Ludde nog taga mot stryken.

De voro så såta, de vännerna två,
Förr'n lyckan började skifta.
Och Simon ju jämt lade svampen uppå,
Ty vännen han nändes ej skrifta.
Om än han betedde sig liksom en tok —
Det visat han har många gånger —
Så stod han för Simon båd' mäktig och klok,
För vännen fanns endast lofsånger.

När ändtligen bubblan för Arlöfvarn brast,
Då kastade Simon af masken.
Med vänskapen slut var det nu i en hast,
Och Ludde fick stå för den »dasken».
Och arg har han blifvit — hvem undrar väl på,
Om synen hans blir som cinnober?
Och nu har jag hört att slaget skall stå
Den tjugonde femte oktober.

Undfly krogen!

Fly krogen som självaste pesten
Och tag dig en »knapp uti västen»!
Där hemma utur din kantin,
Som fylld du kan få från »bondvischan»
Och knappast kostar dig »krischan»,
Men vållar bolagets ruin.

Man civiliserat har krogen. —
Fy tusan, nej dra nu åt skogen
Med sådan civilisation!
Ditt lif som en insats blir risken,
Ty glaset, du tager vid disken,
Af mullbänken fått sin portion.

De bolagsmän själfva nu flacka
Omkring så att svetten ses lacka
Och söka att bilda en trust.
Men hur de än hojta och skräna,
Så lyckas det inte de föna
Fördyra »potatisens must».

Man supandet ville nedbringa,
Och det gick med möda så ringa,
Just som de tänkt sig precis.

Nu öde är källarsalen
Och orörd står fyllda pokalen
Sen bolaget höjde sitt pris.

En liberal.

O, herre jemini, o herre je,
Hvad han är trefflig, den där Broomé,
Som jämt försöker i sin avisa
Med höga toner alt uselt prisa,
Som har i Rössel sitt ideal
Och själf benämner sig liberal!
Men liberaler utaf den kasten
Man borde hälst sopa bort med kvasten.
Att vid hans vagga stått lögnens fé,
Det kan man höra och jämväl se,
Och inte vet man nu hvar man har'en,
Han sämst i kille är, liksom blaren.
Han vill sig sola i prakt och glans,
Fast sista kotan han blir på svans,
Som för en måltid sin åsikt säljer
Och silar mygg, men kameler sväljer.
En sådan där han vill ropa ve
Utöfver oss, vi arbetare.

Nej, stanna hållre i ån än bäcken
Och stoppa pipan, min vän, i säcken,
Så kanske blir det en annan låt,
När du får vandra på ärlig stråt.

Prelater.

Vid gamla, lärda och torra Lund
Vi måste dröja en liten stund.
Det nyss var samlad uti den staden
En mängd af präster som tagit graden,
Ja, ograderade fanns också,
Det kunna vi säkert lita på.
Och där var Billing och där var Jensen
Och många andra på konferensen
Med namn som sluta på gren och fors,
Som tåligt bära på sina kors.
Och hvem som hälst det väl skulle roga,
Att på ett sådant få gå å knoga.
Man bör betänka, det är af gull.
Och bispen bär det för Kristi skull.
Och om jag hade det guldet snöda,
Jag säkert kunde mig makligt föda
Om det förvandladt i pängar var,
Ett halfår säkert på höft jag tar.

Och där var präster båd' magra, långa,
Men utaf feta fanns många, många.
På konferensen de pratad' smörja;
Hvar enda dag som de skulle börja
Inleddes först med en liten bön
Och sen blef ämnet: »om änglars kön»,
Hur de i himlen sig skola klara
Och mycket annat de må besvara. —
Mitt minne sviker, ja ta' mig hin,
Men det kan redas utaf Dalin,
Som menlös blifver allt mer med åren —
Dock än han klipper Carolifåren.

Etthundrafemtio tappre.

(Med anledning af en viss adress till riksdagen.)

Studenter äro tappra bröder,
De visa det hvar dag och stund,
Och vetenskapen modet föder
I gamla lärdomsstaden Lund.
Det är ett arf från forndomtima;
Se'n tolfte Carl han gästa' stan,
Hans andes glöd syns ännu glimma
I hvarje ämne till kaplan.

Etthundrafemtio tillhopa
De skrefvo andra kammarn bud,
Med häpnad blickar nu Europa
På hvarje sådan dundergod.
De varit med i alla tider,
Då det en större fråga gällt,
Och med i mycket svåra strider
På ärans ej, men »betans» fält.

Lyft stolt ditt hufvud, Svea, moder,
Än finns här mod i nordisk bygd,
Och rista in på minnets stoder
De tappres namn och hjältedygd!
Och slappas modet, skall du tala
Om gamla tiders vapendån,
Ej glöm att nämna då — Svedala,
De tappres första lärospån.

När prinsen kom till Ystad.

Att tanken irrar, ja, det vet herran,
Till vissa trakter, som ligga fjerran;
För mig nu också det har så gått,
Till Ystad äfven min tanke nått,

Där skvallret bofast är i palatsen
Och för skandaler är rätta platsen;
Den låtit mycket sig tala om.
Nu till den staden en afton kom
Hans kunglig höghet, den blåa prinsen,
Som nästan tokig gör alla kvinsen,
»Hvad han är stilig, o gud, så kär!»
Ibland fruntimmer utropet är.
Jag nämde nyss att han kom till staden,
Och bostad tog uppå Saltsjöbaden,
Där lär han blifvit i dagar tre,
Men nu till saken, o ve, o ve!
När han var kommen ut på perrongen,
Ej fans en »kutte» som sjöng folksången,
Som annars skrålas så vidt ibland.
Som sagdt nu hördes ej minsta grand
Ty på kasärnen satt hela klungan
Af ljusblå gossar och sköljde tungan,
De läto glasen och rullan gå,
Och gáfvo tusan uti »den blå»!
Men prinsen, han, som ej är oäfven,
Han tog sin kappsäck i ena näfven
Och lunka' sedan till ett hotell,
Och detta hände en lördagskväll.
Hvad säger kungen, förlåt jag frågar,
När så behandlas en af hans pågar?

En ukas.

I Bunkeflo socken och Vintrie by
Man kommen nu var på det klara,
Att Bobrikoff likna, en ukas förty
De ville på stämman försvara.
Men som de ej tagit i räkningen med,
Att arbetarn håller sig vaken,
Så gick det med hela ukasen på sned
Och utarrangerad var saken.

Man fått i sitt hufvud att fyra och fem,
Som stodo och snacka' på vägen,
De farliga blefvo för hus och för hem —
Säg är det ej enfald, o, sägen!
Men vore de tre eller också blott en,
Så ansågs den saken ej värre
Än att just polisen med myndighet sen
Kunde säga: skingra sig, herre!

De äro sig lika i by och i stad,
De krabbor som kommit till makten.
Om enfalden vittnar så mången tirad,
Som blifvit inlämnad i trakten.
Vi veta af gammalt, att i Bunkeflo,
Som gränsar till själfva Limhamnen,
Där finnas två vänner, och det kan ni tro
Att Berg tagit Stenström i famnen.

När Gören från Hyllie blef arresterad.

Mel.: »En svensk Konstapel fra Sverrig».
Och Gören från Hyllietrakten,
Som lifvar oss alla med sång,
Till dragspel med träskor slår takten,
Till Trelleborg reste en gång.

Och när han förlustat publiken
Med sånger och skämt hela da'n.
Så var han visst lite nyfiken
Och gick för att titta på sta'n

Då kom en konstapel, dessvärre,
Som svängde sin stora battong
Och sade till Gören: »Min herre,
Här tåles ej skrål eller sång.

Här går vi tillväga så tysta,
Ty staden är kontinental.
Karl, jag tror du vågar att knysta,
Kom följ mig till våran fiskal!»

Han fattade Gören i kragen
För själf ej att falla omkull,
Ty konstapeln var något »dragen»,
Ja, Gören han sa', han var full.

Och nattliga stjärnorna blinka —
På ödsliga stigen de gå
Till stadens beryktade »finka»,
Som kontinental är också!

Och Gören där framdrog bevisen
Först sedan fiskalen man väckt,
Som grundligt utskälde polisen —
Men Gören man bad om ursäkt.

Den vilda jakten.

Det är så tyst på denna ö,
Som sundet har omkransat,
Där mången harpalt nu fått dö,
Som skuttat kring och svansat
Och varit lycklig där och lekt,
Och ej så snart tänkt att bli stekt.

När jakttid nalkas, ingen ro
Bland jössarna plär råda,
Då de för livvet skola gno,
Och sista dansen tråda.
Ej hjälper det med långa ben
På sundomflutna, gröna Hven.

Men det är dock en ljuflig lott
Att dö i ungdomsglansen,
Att stupa för en konungs skott,
Och se'n bli ta'n vid svansen
Utaf hans kunglig majestät,
Männ' haren kan begripa det?

Nu är den slutad, denna strid,
Som bör benämnas slakten,
Men nästa år vid denna tid
Förnyas vilda jakten,
När hvarje harpalt blifvit stor,
Som nu fick mista far och mor.

Lyckliga harar!

Mel.: Hjärtats saga.

Ön Hven har nog sin saga
Och Tycho Brahe med,
Vår kung skall dit och jaga,
Som hvarje år är sed,
Och hararne i klunga
Få stupa hvarje stund,
Vid deras död då sjunga
Studenter ifrån Lund.

När sedan tystnat skotten,
Hvar hare sagt adjö,
Så skall den ädle drotten
Ha fest på denna ö.
Om hvarje nådig hare,
Som fällts för kungens hand,
Det eftermälet vare:
Han dog för kung och land.

Stjärnfall.

Att sådant kan hända nog ingen vill tro
Hvad nu hafver timat uti Örebro,
Den gamla Nerike staden.
En stjärna där föll ned på jorden helt lätt,
Och hamnade just uppå ett — kabinett,
I stoftet man där kunde ta den.

Och stjärnan den låg där och spridde sin glans
När utaf så fager en jungfru den fanns,
Som gick där i huset och påta.
Se'n skänkte hon bort den i flygande fläng
Till älsklingen sin, en snustuggande dräng,
För att han med den skulle ståta!

Och drängen med glädje nu bar på sitt bröst,
Det »lull-lull», som skänkts åt en annan till tröst,
En gärd af den kungliga nåden.
Mot gossen man bör icke vara för sträng,
Och aldrig jag sett så förståndig en dräng,
Ty värde han satte ej på den.

Till rätta kom stjärnan och det var ju bra,
Ty tösen i finkan man ville visst ta,
Med tårar hon förklädet väter.
Hon var ju ett oskyldigt landsbygdens fä
Som om denna grannlåt sa' endast: »må dä?
Ja' trodde den var utaf pläter.»

”Di säjer.”

Det är ord som gärna bruka man vill,
När ej det finns fakta för saken,
Och lögn uppå lögn man då lägger till
För att hjälpa sin nästa på — baken.
Och i en konselj vid kaffe med dopp
För människans fel man ej väjer,
Där vännen skärskådas från fot och till knopp
Och alltid det heter: »Di säjer.»

Och från de tandlösa munnarnes rad
Hos dessa kärälskliga »vifven»
Det liksom ifrån ett immande bad
Utströmmar ett gift med saliven.
Man fråssar af glädje på människokött,
Fast käkarne mist sina grejer.
Där svart man kan göra af det som är rödt,
Och det blott med orden: »Di säger.»

Jag känner till nästen, där skvallret fått bo —
I långliga tider för resten —
Och där denna hydra har börjat att gro,
Den svårare blifver än pesten.
Och rota den ut man bör med all makt —
En hvar blott för dörren sin fejer.
Och tro ej på rykten, som man har tillagt
De vidriga orden: »Di säger.»

Alt för fosterlandet!

»Det är något af fänrikens sinne,
som besjälar mig.»

P. P. Waldenström.

Paulus Petrus stod och sade,
Ack så månget vackert ord,
Och oss jämt på minnet lade,
Värna om vår fosterjord.

Jag har själf på militären
Tjänat vackra slantar, jag;
Som befäl i frälsningshären
Tänker jag gå in en dag.

Därför böra vi ej knota
Om än bördan kännes tung.
Ty hvem vill väl inte »sota»
För sitt fosterland; sin kung?

Fjärde eller femte supen
Rädda kan oss från ruin,
Må ni hällre fukta strupen,
Liksom jag med grekiskt vin!

Kan jag ej i Sverge lefva
På frimickelsvis en dag,
Säljer jag i samma vefva
Aktierna i ett tag.

»Gud bevara fosterlandet
Ringa är alt annat sen!»
Kvitt jag blifvit bolagsbandet
Och står här oskyldigt ren.

Om Gud vill.

Till Amerika reser jag åter —
Det var ju så Waldenström sa' —
Om gud vill, så vackert det låter,
Man det uppå hyllan kan ta',
Den frasen af Pålle var bra.
Tack skall du ha!

Ja, blif där för alltid me'samma!
Du har ju din späckade pung,
Och Sverge kan åter uppamma
En liknande humbugens kung.
Om gud vill, som Waldenström sa',
Tack skall du ha!

Hos vännerna Sankey och Moody
Som pärla i guld kan du må.
Du tager hvar afton din toddy,
Om gud vill, så dricker du två.
Då kan du, Pål Petter, må bra —
Tack skall du ha!

Och ingen lär håller dig sakna,
Med undantag af dina får.
Men kanske de komma att vakna,
När öfver Atlanten du går.
Du hypnotiserat dem bra,
Tack skall du ha!

Han glömde katekesen.

Jag tänkt så ofta och tänker än:
Hvad nytta göra de andans män,
Som mjölka fåren till dess de sina
Och aldrig tåla att ljusen skina?
De alltid tala om barndomstro,
Fast tviflet slagit sin skarpa klo
I deras innersta hjärterötter.
De vilja nämnas för kyrkans »stötter» —
Låt bli att göra't ni svarta män,
Ty fast förklädda, ni känns igen!
Men nu jag låter Pegasen skena
För att få träffa min vän i Hvena,
Den präst, som tyckte det var så bra,
Om barnen kunskaper endast ha
Om svarta taflan och en bit krita
Och se'n förresten med bibeln plita.
Ej mer behöfves på livvets stråt —
Vi känna till denna ugglelåt.
Men ack, han glömde den arme mesen,
Sin gamla käpphäst, den där kat'kesen,
Som salig Luther en gång gaf ut
Och ännu icke tycks taga slut.
Jag minnes själf ifrån barndomsåren,
Hur den ur ögat har prässat tåren.
I tanken för mig det skräpet står
Liksom ett spöke från flydda år.
Men aldrig nu, hur ni än prediken,
Om eld och svafveluppfyllda diken,

Det intresserar det minsta grand
Om Belzebub och hans »varma» land.
Och inte är jag därom nyfiken —
Jag får väl följa de andra liken.

Den försvunna skatten.

En morgon bitti, när hanen gol,
Satt kejsar Wilhelm uppå en stol.
Han sofvit illa den hela natten
Och bara grubblat på svunna skatten.
Den lämnad var till en fin bankir
Som ödelagt den på vin och bier.
Nu satt han där och så grufligt pusta
Ty ack, gemålen hans, fru Augusta,
För stora räntor har blifvit fal,
Hon ock förlorat sitt kapital.
Hon gnott och sparat i små portioner
Till dess hon samlat två millioner.
Hon stickat strumpor och spunnit ull
Och hade nu denna summa full.
Om hvarje män'ska förstod att spara
Ej fattigdom skulle mera vara.
Nu hvar och en bör försöka på
Att rafsas samman millioner två.

Hon hade hört af sin make Wille,
I att procenta det fanns ett snille,
Hvars make ej uti Tyskland fanns
Uti att sköta en stor finans.
Och han blef bjuden nu intill hofvet
Han flera gånger fick mättadt skrofvat
Och han blef fjäsad på alla vis,
Som om han varit en prins precis.
Och när på kejsarn föll Saulsanden,
Man lät blott hämta bankiren Sanden,
Som åter lugna' hans majestät.
Nu var han ledsen och satt och grät,
Ty han har blifvit så illa lurad
Utaf bankiren, som är inburad,
För det han lämna'n för stor kredit,
Och stället heter visst Moabit.

Stackars kung!

Jag står så grenlös som murkna pinien.
Jag har blott ett, men på sidolien.

W. v. Braun.

Den stackarn är visst att beklaga,
Alexander, Serbiens kung,
Ty hon den förtjusande Draga,
För honom gjort kronan så tung,

Han går där i väntande dagar,
Af serberna ock en och hvar,
I tanken att han skall bli far,
Men det ej den sköna behagar.

Det må häller ingen förundra,
Han otålig är, denne kung,
Han pengar utgifvit mång' hundra,
Förstås, ur befolkningens pung.
Och läkare nära och fjärran
Ha undersökt Draga Maskin.
Om tsaren, hans käre kusin,
Är tråkig, det vet endast herran.

Men nog få de gå där och vänta,
Båd' kungen och likså hans folk.
Ej slantarna ge någon ränta,
Ty det kom i vällingen smolk.
Och stackarn blir dragen vid luren,
Som skiner så röd som karmin,
Ty konen hans, Draga Maskin,
Hon säges ha våldfört naturen.

Men ack om ett budskap jag finge
Där nere från Serbiens land,
Att kungen sig fått en arfvinge,
Som kunde ta kronan om hand,

Då skulle jag köpa en liter
Utaf det ädlaste vin,
Och dricka en skål för Maskin,
Den slugaste bland Serberiter.

Revy.

Från Ystad och till Haparanda
Skandaler vi ha mer än nog,
Förty hvar som hälst man vill landa
På en restuarant eller krog,
Så kan man få höra på »snacket»;
Den sista skandalens affär
Är mest i de finares sfär,
Och icke så mycket bland »packet».

Först var det ett »vrövl» i vår flotta
Emellan hr Dyrssen och Hägg —
På stenen, förstås, kan man spotta,
Men ej på en karl, som har skägg.
Och det blef ett fasligt kolorum,
Men Dyrssen fick visst veta hut,
Han nådigt tog afsked till slut,
När riksdä'n med honom höll korum.

En afton satt jag vid förtäring
Och hörde skandaler på nytt.
Det var om en halfgalen käring,
Som hela sin galla utspytt;
Hon länge sitt ofog bedrifvit,
Till ganska stor skada och men,
Emot en förträfflig kapten;
Hon sjuk nu förklarad har blifvit.

Ej sker något nytt under solen,
Där icke en kvinna är med,
Och världen regeras af kjolen,
Det tyckes ha blifvit en sed.
Se blott på kapten' i Upsala
Med frun hans och sömmerskan se'n —
Kommissarien hette Andehn —
Och detta är fakta som tala.

Ett historiskt ögonblick.

Historiskt var det ögonblick
Då min motion igenom gick,
Trots riksdagsmannen Branting.
Jag sa', som också sanning var,
Jag mästar' varit all min dar
Sen jag var liten kvanting.

Och nåde gud den som härnäst
Gör mej emot, han skall bli snäst,
Som hvar och en kan skönja.
Jag färgerna vill tullfritt ha,
Om än de äro giftiga,
Som blyhvitt, ja och mönja.

Och kammarn skrek och ropte bra
För alla dumbheter jag sa',
Det I väl mig förlåten.
Dock aktar jag mig nästa gång
Att för en bondby ta Lyon,
Det var den största fauten.

Jag alltid tänkt att blifva stor
Se'n högfärdsandan i mig for,
Den värsta utaf gaser.
Och man kan bli alt hvad man vill,
Blott man förstår att slå sin drill
Och svänga sig med fraser.

Han går långt.

Motto: Kärlek till nästan, vördnad
för öfverheten.

Rössel.

Ack, en ljusets Engel(-hart) nära
Lär finnas bland de militära,
Så maken man aldrig har sett.

Uppå hedens backar och dälдер
Han går där så trind och uppsvällder
Af bara folkhögskolevett.

Och när solen strålande gassar,
Han traskar med sina »bondbassar» —
Själff lär han benämna dem så.
Och sluta de se'n exercisen
Bondbassen kan vänta surprisen
Att nageln få klippt på sin tå.

Den karlen är fin får man säga,
Som går så förnuftigt tillväga,
Och räknas han skall till geni'n.
Och det säga alla som kânt'en,
Att han har uttagit patenten
På tånagelklipningsmaskin.

Jag unnar den mannen så gärna
På bröstet en tindrande stjärna,
Fast saken mig alls inte rör.
Dock vill jag hans horoskop ställa
Han slutar, min spådom får gälla,
Som en liktorns-operatör.

Vårt fosterland, älskade, rara,
Dig alla vi skola försvara
När i spetsen Engelhart går.

Må fienden ge sig tillkänna —
Med näfvarnes naglar vi spänna,
Ty endast man klippt våra får.

En välsignad riddare.

Och påfven Leo satt på S:t Petri stol,
Klädd i sin guld- och pärlstickade kjol,
Vid hans sida satt kardinalen Rampolla,
Som syntes i näfven en böneskrift hålla.

»Förlåt, Ers helighet, om jag er stör,
Och bevilja en bön, nu innan ni dör:
Ett budskap jag fått från biskopen Bitter,
Om ni ville välsigna ett 'syndenes kriter'.

Det gäller en man med förtjänst som är stor,
Hans like ej finns i den stad där han bor,
Han är ryktbar och känd i det öfriga Sverget.
Och lika namnkunnig som 'Jeppe på berget'.»

Och gamlingen Leo tog glasögon på
För att läsa den skrift, han ej kunde förstå;
Dock kunde så mycket han däraf framtrolla,
Att mannen ifråga var endast en nolla.

»Nåja», sade påfven och log i sitt skägg(?),
»Vi hafva välsignat förut mycken drägg,
En mer eller mindre gör intet till saken,
Jag skall välsigna'n på framdel'n och baken.»

Så hände det just uti nådenes år,
På den dag, då Maria »bebådelse» får,
Att riddaren Schmitz, af ära neddignad,
Telegrafiskt blef utaf påfven »välsignad».

